

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra DIGTE FRA PARIS

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 322. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg02-shoot-idm139929963063920/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

alt det hæslege i Verden
mildt tilgive dig din Skønhed, —
staar der for mit Hjertes Længsel
som et Syn, der kunde svinde — —

Og hver Fiber i mig hvisker:
Bliv! Aa, bliv!

— Jeg har fundet dig, Veninde!

* * *

Og jeg sidder paa en Divan,
og jeg stirrer paa dig, Venus,
ene, — kun en Malerinde
henne i det dybe Vindve
din Berømthed kopierer.

Jeg sidder og ser dig
og ser dig ej længer,
ser kun *dit* Billed,
som hjemme hænger,

dit Billed, hvorunder
vi mødtes saa trangt
og talte saa hverdags
og mente saa mangt.

Jeg vil jo blot hilse
en Sjæl, jeg har kær,
blot sidde en Time
en ubekendt nær.

Aa, Venus, du er
saa vidunderlig skøn,
al Drøm og al Længsel,
i Marmor en Bøn,

en Bøn, som er opfyldt,
en Skønhed for Livet,
en Sjæl, som sin Renhed
til Verden har givet.

Min Renhed — lad fare!
Jeg kan ikke dømme.
Jeg tænker paa én,
— og jeg lever i Drømme.

* * *

Og du kan leve din Tid saa lang,
elske fordi du maa,
Hjærtets Længsel travet sin Gang,
og den kan aldrig forgaa.

Elske og elskes — vidt og bredt
det raaber fra hver en Klode,
elske og elskes — der er kun ét:
falde et Hjærte til Fode!

Og slæber du bag dig Minders Hær,
som aldrig vil sig forbarne,
heid dig, om dig banker et Hjærte nær,
som under dig al sin Varme!

* * *